

LBRIS

We know
books

MATT HAIG

**FAMILIA
RADLEY**

Traducere din limba engleză și note de
IRINA BARBU

NEMIRA

LBRIS

We know
books

VINERI

Orchard Lane nr. 17

E un loc liniștit, în special noaptea.

Ai fi îndreptățit să crezi chiar că-i prea liniștit pentru ca vreun monstru să poată trăi pe străduțele lui drăguțe și umbrite de copaci.

Într-adevăr, la trei dimineața, în sătucul Bishopthorpe e ușor să crezi minciuna cu care se răsfată locuitorii săi: că acesta-i un locșor pentru oameni liniștiți și buni care duc vieți liniștite și bune.

La ora asta, singurele sunete care se aud sunt acelea ale naturii înseși. Tipătul unei bufnițe, lătratul îndepărtat al unui câine sau, într-o noapte răcoroasă ca aceasta, șoapta de nedeslușit a vântului prin platanii. Chiar dacă ai sta pe strada principală, fix în fața buticului cu costume de bal mascat sau a băcăniei cu delicatese Hungry Gannet, tot n-ai auzi prea des zgomotul traficului și nici n-ai putea zări graffitiurile injurioase care decorează fostul oficiu poștal (deși cuvântul CIUDAT s-ar putea să devină cât de cât lizibil dacă te uiți mai atent).

Dacă-ai face o plimbare nocturnă departe de strada principală, prin vreun loc precum Orchard Lane¹, pe lângă casele antebelice înconjurată de grădini în care locuiesc avocați, doctori și manageri de proiecte, ai descoperi că toate luminile sunt stinse și toate perdelele, trase, pentru a-i izola de noapte. Sau așa ai crede până-ai ajunge la numărul 17, unde ai remarca strălucirea care se filtrează prin perdelele unei ferestre de la etaj.

Și, dacă te-ai opri, trăgând în piept aerul acela nocturn răcoros și alinător, ai vedea, în primul rând, că la numărul 17 se înalță o casă altfel în armonie cu acelea din apropierea sa. Poate nu chiar la fel de măreață ca vecina ei cea mai apropiată, de la numărul 19, cu larga

¹ În traducere, „Aleea Livezii“.

sa alee de acces și cu detaliile ei arhitectonice specifice perioadei Regenței, dar una care se ține bine.

E o casă care arată și care pare să fie exact cum ar trebui să arate casa rurală a unei familii: nu prea mare, dar îndeajuns de mare, cu nimic nelalocul său ori care să supere ochiul. O casă de vis, în multe privințe, așa cum ți-ar spune agenții imobiliari, și, cu siguranță, una perfectă pentru creșterea copiilor.

Numai că, după un moment, ai observa că totuși ceva nu e tocmai în regulă cu ea. Nu, poate că „a observa“ e un verb prea puternic. Probabil că nici măcar nu ți-ai da seama în mod conștient că până și natura pare să fie mai tăcută în jurul acestei case, că nu se aude nicio pasăre sau chiar nimic altceva. Totuși s-ar putea să ai un simț instinctiv care te-ar face să te gândești la lumina aceea strălucitoare și să simți o răceală care n-ar proveni din aerul nopții.

Dacă acea senzație va deveni mai puternică, s-ar putea să devină în spaimă care o să te facă să vrei să părăsești scena și s-o iei la fugă, numai că probabil nu vei fugi. Vei remarca eleganta casă și minivanul parcat în față și vei crede că este proprietatea unor ființe umane perfect normale, care nu prezintă nicio amenințare pentru lumea din afară.

Dacă îți vei permite să crezi asta, te-ai înșela amarnic. Pentru că pe Orchard Lane la numărul 17 se află casa familiei Radley și, în ciuda celor mai bune strădanii ale lor, membrii ei numai normali nu sunt.

Camera de oaspeți

— Ai nevoie de somn, își spune, dar degeaba.

Lumina aprinsă la ora trei în această dimineață de vineri îi aparține lui, Rowan, cel mai mare din cei doi copii ai familiei Radley. E treaz, în ciuda faptului că a băut o doză de Night Nurse¹ de șase ori mai mare decât cea recomandată.

Întotdeauna e treaz la ora asta. Dacă are noroc, într-o noapte bună pică lat și-adormit pe la patru, pentru a se scula din nou la șase sau la puțin timp după aceea. Două ore de somn neliniștit și torturat, în care are coșmaruri violente pe care nu le înțelege. Dar asta nu-i o noapte bună, cu eczema lui care-a luat-o razna și cu vântușorul ăsta care bate-n ferestre, iar el știe că, probabil, va pleca la școală fără să se fi odihnit vreun pic.

Își pune jos cartea: *Poemele alese* ale lui Byron. Aude cum merge cineva pe palier, nu spre toaletă, ci spre camera de oaspeți.

Se deschide ușa dulapului care maschează boilerul și unde se păstrează prosoapele². După niște zgomote de scotoceală și câteva clipe de tăcere, o aude părăsind încăperea. Din nou trebuie spus că nu-i cu totul și cu totul neobișnuit. El și-a auzit adesea mama trezindu-se în miezul nopții doar pentru a se îndrepta spre camera de oaspeți cu un scop tainic despre care n-a întregat-o niciodată.

O aude cum se întoarce în pat și apoi, prin perete, percepe murmurele de neînțeleas ale părinților săi.

¹ „Asistenta medicală de noapte“, în traducere, medicament împotriva răcelii și gripei care le poate provoca anumitor pacienți somnolență, dureri de cap, eczeme etc.

² *Airing cupboard*, în original, este denumirea unui dulap care are o funcție dublă: să mascheze un boiler și să permită fie uscarea rufelor, fie păstrarea la cald a prosoapelor.

Visam

Helen se întoarce în pat, cu tot corpul încordat din cauza secretelor. Soțul ei scoate un soi de oftat straniu, chinuit de dor, și se ghemuiește-n ea, mirosind-o.

— Ce naiba faci?

— Încerc să te sărut, îi spune el.

— Te rog, Peter, îi răspunde, în timp ce o migrenă o apasă din fundul ochilor. E toiul nopții.

— Spre deosebire de toate celelalte dați, când ai vrea să fii sărutată de bărbat-tu!

— Credeam că dormi.

— Dormeam. Visam. A fost un vis destul de incitant. Nostalgic, chiar.

— Peter, o să sculăm copiii, îl dojenește, deși știe că la Rowan încă e lumina aprinsă.

— Haide, zău așa, nu vreau decât să te sărut! A fost un vis atât de frumos!

— Nu. Nu vrei doar atât. Vrei mai mult. Vrei...

— Așa, și ce te-ngrijorează? Cearșafurile?

— Vreau doar să mă culc.

— Ce făceai?

— Am avut nevoie la toaletă.

E atât de obișnuită cu minciuna asta, c-o spune fără să se gândească măcar la ea.

— Vezica aia! Devine tot mai slabă!

— Noapte bună!

— Ți aduci aminte de bibliotecara aia pe care am adus-o acasă? o întreabă și ea-și dă seama că zâmbește.

— Doamne, Peter! Asta a fost la Londra! Nu vorbim despre Londra!

— Dar, când te gândești la nopți ca aia, nu te face să...

— Nu. Asta era în altă viață. Nu mă gândesc deloc la chestia aia!

O pișcătură bruscă de durere

De dimineață, la puțin timp după sculare, Helen se ridică în capul oaselor și își soarbe apa. Desface capacul flaconului cu pastilele de ibuprofen și își pune una pe limbă, cu delicatețe, ca pe ostie.

Înghite și, chiar în timp ce pilula îi alunecă pe gât, soțul ei – aflat la doar vreo câțiva pași distanță, în baie – simte o pișcătură bruscă de durere.

S-a tăiat în timp ce se bărbiera.

Privește sângele care strălucește pe pielea lui umedă, dată cu ulei.

Frumos. Roșu-închis. Îl atinge ușor, studiind pata pe care i-a lăsat-o pe deget, și inima prinde să-i bată mai tare. Degetul se mișcă mai aproape și tot mai aproape de gura lui, dar, înainte să ajungă acolo, aude ceva. Pași iuți care se grăbesc spre baie și-apoi o încercare de a deschide ușa.

— Tată, te rog, poți să mă lași să intru... te rog, îl imploră fiica lui, Clara, în timp ce izbește tare în lemnul gros al ușii.

Face așa cum i s-a cerut, iar Clara dă buzna pe ușă și se apleacă deasupra vasului de toaletă.

— Clara! o strigă, în timp ce ea vomită. Clara, ce s-a-ntâmpat?

Ea lasă capul pe spate. Își întoarce spre el chipul palid de deasupra gulerului uniformei școlărești, cu ochii numai disperare în spatele ochelarilor.

— Oh, Doamne! spune și se apleacă din nou deasupra vasului de toaletă.

I s-a făcut din nou rău. Peter simte mirosul vomei și chiar o vede. Se cutremură, nu din cauza vărsăturii, ci fiindcă știe ce înseamnă asta.

În câteva secunde, toată lumea este acolo. Helen s-a lăsat pe vine lângă fiica ei, mângâind-o pe spate și asigurând-o că totul va fi bine.

Iar fiul celor doi, Rowan, stă în prag, cu loțiunea lui de protecție solară FPS 60 pe care încă nu și-a aplicat-o pe piele.

— Ce-a pățit? întrebă băiatul.

— E-n regulă, îi răspunde Clara, care nu vrea să aibă spectatori. Sincer, acum sunt OK. Mă simt bine.

Iar cuvântul rămâne în cameră, plutind amenințător peste tot și alterând aerul cu falsitatea lui cu miros de vomă.

Prefăcătorია

Clara se străduiește din răspuțeri să-și mențină prefăcătorია toată dimineața, pregătindu-se pentru școală ca și cum totul ar fi normal, în ciuda senzației oribile din stomac.

Vedeți voi, sâmbăta trecută Clara a făcut un pas mai departe și a devenit, din vegetariană, vegană devotată sută la sută, într-o încercare de a face animalele s-o placă un pic mai mult.

Spre exemplu, rațele care nu voiau să se atingă de bucățelele ei de pâine, pisicile care nu voiau să fie mângâiate, caii de pe pajiștile de lângă Thirsk Road care înnebuneau de-a dreptul ori de câte ori trecea pe lângă ei. Nu putea să uite excursia la Flamingo Land, unde toți flamingii fuseseră cuprinși de panică și își luaseră zborul înainte ca ea să fi ajuns măcar pe malul lacului. Sau peștișorii ei aurii cu viață scurtă, Rhett și Scarlett¹ – singurele animale de companie pe care i se permisesse vreodată să le aibă. Și groaza absolută pe care o simțise în dimineața în care-i găsisse plutind cu burta-n sus la suprafața apei, cu întreaga culoare scursă din solzișori.

Acum simte ochii mamei ațintiți asupra ei în timp ce-și scoate laptele de soia din frigider.

— Știi, dac-ai trece pe lapte normal, te-ai simți mult mai bine. Chiar și de-ăla degresat.

Clara se-ntreabă cum anume ar putea procesul de degresare să facă laptele mai vegan, dar se străduiește din răspuțeri să zâmbească:

— Mă simt bine. Te rog, nu-ți face griji!

¹ Numele protagoniștilor din romanul *Pe aripile vântului* de Margaret Mitchell, Scarlett O'Hara și Rhett Butler.

Acum sunt cu toții aici, în bucătărie – tatăl își bea cafeaua abia făcută și frate-său își devorează *smörgåsbord*-ul¹ de mezeluri fine.

— Peter, spune-i și tu! Se-mbolnăvește singură!

Lui Peter îi ia o clipă să răspundă. Cuvintele soției sale înoată prin fluviul roșu și lat al gândurilor lui și se ridică din unde, picurându-se și frânte de oboseală, spre îngustul mal al datoriei de tată.

— Mama ta are dreptate, încuviințează el. Te-mbolnăvești singură.

Clara își toarnă laptele ofensator pe müsliul ei marca Nuts and Seeds, simțindu-se din ce în ce mai îngreșată cu fiecare secundă. Ar vrea să le ceară să dea radioul mai încet, dar știe că, dac-ar face-o, doar ar părea și mai bolnavă.

Cel puțin Rowan e de partea ei, în felul lui ostentiv.

— E doar soia, mamă, spune el cu gura plină. Nu heroină.

— Dar ea are nevoie să mănânce carne!

— Sunt OK!

— Uite ce-i, spune Helen, chiar cred c-ar trebui să-ți iei o zi liberă de la școală. Sun eu să te scutesc, dacă vrei.

Clara clatină din cap. Îi promisese lui Eve că o să meargă la petrecerea lui Jamie Southern diseară, așa că trebuie să meargă la școală pentru a avea măcar o șansă de a i se da voie să se ducă. Și-n plus, o zi întreagă de ascultat propagandă pro carne n-o s-o ajute.

— Sincer, mă simt mult mai bine! N-o să mi se mai facă rău.

După cum le e obiceiul, mama și tatăl ei se uită unul la altul transmițându-și mesaje codificate pe care Clara nu e-n stare să le traducă.

Peter ridică din umeri. („Chestia cu tata“, îi spusese Rowan odată, „e că-l doare-n cur de tot și toate“.)

Helen e la fel de înfrântă ca în urmă cu vreo câteva nopți, când pusese laptele de soia în căruciorul de cumpărături, din cauza amenințării Clarei că o să devină anorexică.

— Bine, poți să te duci la școală, încuviințează mama în cele din urmă. Numai că te rog să fii atentă!

¹ „Masa sandviciurilor (literalmente); bufet“ (în limba suedeză, în original), selecție de mezeluri reci.

Patruzeci și șase

Ajunși la o anumită vârstă (uneori la cincisprezece ani, alteori la patruzeci și șase) când îți dai seama că acel clișeu pe care l-ai adoptat pentru a te defini nu mai dă niciun rezultat. Exact asta i se întâmplă acum lui Peter Radley, în timp ce molfăie o bucată de pâine multicereale prăjită dată cu unt și se uită fix la punga mototolită de plastic transparent care conține restul pâinii.

Adultul rațional și pașnic, care se supune legilor, cu nevasta lui și mașina lui, și puștii lui, și debitele lui directe către ONG-ul WaterAid.

Azi-noapte nu dorise decât sex. Doar sex uman, inofensiv, nevinovat. Și ce era sexul? Nu era nimic, de fapt. Doar o îmbrățișare în mișcare. O frecare trupească fără pic de sânge. Bine, bine, e posibil ca el să fi vrut ca totul să conducă mai departe, dar ar fi putut să se abțină. Doar se tot abținea de șaptesprezece ani și mai bine!

Ei bine, pizda mă-sii! își zice.

Îi face plăcere să-njure, chiar și numai în gând. Citise în *British Medical Journal* că s-au găsit noi dovezi că înjuratul alină durerea.

— Pizda mă-sii! mormăie el, prea încet pentru ca Helen să-l poată auzi. Pizda mă-sii!

Realismul

— Îmi fac griji pentru Clara, spune Helen în timp ce-i întinde lui Peter cutia cu prânzul. Nu-i vegană decât de-o săptămână și deja e, în mod clar, bolnavă. Dacă-i declanșează ceva?

El abia dac-o aude. Nu face decât să se holbeze în jos, contemplând haosul întunecat din interiorul servietei lui.

— Sunt prea multe rahaturi afurisite aici!

— Peter, îmi fac griji pentru Clara!

Peter aruncă două pixuri la gunoi.

— Și *eu* îmi fac griji pentru ea! Sunt foarte îngrijorat în privința ei. Dar nu e ca și cum mi s-ar permite să ofer și o soluție, nu-i așa?

Helen clatină din cap și-i răspunde:

— Nu-ncepe cu de-astea, Peter! Nu acum! E ceva serios. Îmi doresc doar să putem încerca să ne comportăm ca niște oameni maturi în legătură cu toată povestea asta. Aș vrea să știi ce crezi tu c-ar trebui să facem.

— Cred c-ar trebui să-i spunem adevărul, spune el oftând.

— Ce?

El trage adânc în piept aerul înăbușitor din bucătărie și continuă:

— Cred că e momentul potrivit pentru a le spune copiilor.

— Peter, trebuie să-i ținem în siguranță! Trebuie să ținem totul în siguranță. Vreau să fii realist!

— Ah, realismul! exclamă el în timp ce-și închide servieta. Nu prea ne reprezintă, nu-i așa?

Îi atrage atenția calendarul. Balerina lui Degas și datele înghesuite pe o filă cu scrisul de mână al lui Helen. Mementouri pentru întâlnirile clubului ei de lectură, excursii la teatru, partide de badminton și cursuri de arte plastice. Nesfârșita rezervă a Lucrurilor de Făcut.

Care include pentru azi: „Familia Felt – cina aici – 7:30 seara – Lorna face aperitivul“.

Peter și-o imaginează pe vecina lui drăguță stând în fața lui.

— Uite ce-i, îmi pare rău, se scuză. Doar că-s cam irascibil acum.

Mi-a scăzut nivelul de fier. Uneori pur și simplu mă satur de toate minciunile astea, știi?

Helen aprobă cu o mișcare din cap. Știe.

Observând cât e ceasul, Peter o ia spre hol.

— E ziua de ridicat gunoiul, îi spune ea. Și trebuie scoase și reciclabilele.

Reciclabilele! Peter oftează și ridică repede cutia plină cu borcane și sticle. *Recipiente goale care așteaptă să renască.*

— Îmi fac griji că, de fapt, cu cât va trece mai mult timp fără să mănânce chestia pe care-ar trebui s-o mănânce, cu atât va fi mai predispusă să-i crească pofta...

— Știu, știu. O să găsim noi o soluție. Dar acum chiar trebuie să plec. Deja sunt în întârziere.

Deschide ușa și amândoi văd cerul de un albastru rău prevestitor, care-și licărește avertizarea strălucitoare.

— Chiar am rămas aproape fără ibuprofen?

— Da, așa cred.

— O să mă opresc pe la farmacie când mă-ntorc. Mă doare al naibii de tare capul!

— Da, și pe mine.

O sărută pe obraz și îi mângâie brațul cu o blândețe trecătoare, un memento microscopic al modului în care obișnuiau să fie ei doi, și-apoi dispare.

„Fii mândru să te porți ca o ființă umană normală. Respectă un program diurn, ia-ți o slujbă normală și stai în compania oamenilor care au un simț solid al binelui și răului.“

Manualul abstinentului, ediția a II-a, p. 89

Fantasy World

Pe hartă, Bishopthorpe seamănă cu scheletul unui pește. Coloana vertebrală a unei străzi principale cu stradele și fundături care se desprind și-și croiesc drum spre nicăieri. Un spațiu mort, care-i lasă pe tineri tânjind după mai mult.

Totuși e destul de mare pentru un sat și pe artera principală are magazine variate. Numai că, la lumina zilei, toate arată exact cum sunt: un amestec eclectic de firme de nișă care nu prea se potrivesc la un loc. Băcănia foarte rafinată, spre exemplu, e plasată lângă un Fantasy World, magazinul cu costume de bal mascat care, dacă n-ar avea toate costumațiile acelea în vitrină, ar putea fi, cu ușurință, confundat cu un sex-shop (și, ce-i drept, chiar are o cămăruță în spate unde se vând „jucării amuzante pentru adulți“).

Satul nu este cu adevărat autonom. Nu mai are oficiu poștal, iar pubul și dugheana cu pește și cartofi prăjiți nu prea mai au clienți ca pe vremuri. Încă există o farmacie, lângă cabinetul medical, și un magazin de încălțăminte pentru copii, care, la fel ca Fantasy World, îi deservește în special pe clienții care călătoresc până aici venind din York sau Thirsk. Dar cam asta-i tot.

Lui Rowan și Clarei li se pare doar pe jumătate o localitate, dependentă cum e de autobuze și de conexiuni la internet și alte rute de evadare. Un loc care se păcălește pe sine să creadă c-ar fi întru-para sătucului englezesc șarmant, dar care, asemenea celor mai multe locuri, nu-i decât un uriaș magazin de costume de bal, doar că puțin mai subtile.

Și, dacă locuiești aici îndeajuns de mult, în cele din urmă trebuie să iei o hotărâre. Cumperi un costum și pretinzi că-ți place. Sau înfrunți adevărul a ceea ce ești realmente.

Factor de protecție solară 60

Afară, în lumina zilei, Rowan nu poate decât să fie șocat de cât de palidă e sora lui.

— Ce crezi că e? o întreabă în timp ce trec pe lângă cutiile de reciclare acoperite de un nor de muște. Vreau să spun: ce boală?

— Habar n-am... îi răspunde ea și vocea i se stinge, precum cântecele păsărilor care se tem pentru că îi simt apropiindu-se.

— Poate că mama are dreptate, continuă băiatul.

Ea face o pauză, încercând să-și adune puterile.

— Și asta din partea băiatului care mănâncă la fiecare masă carne roșie!

— Ei bine, înainte să faci pe Gandhi cu mine, ar trebui să-ți spun că nu există vegan adevărat. Adică: știi câte viețuitoare există pe-un morcov? *Milioane!* O legumă e ca o metropolă a microbilor, așa că tu ștergi de pe fața pământului câte un oraș întreg ori de câte ori îți fierbi un morcov. Gândește-te la asta! Fiecare castron de supă e o apocalipsă!

— Asta-i o...

Trebuie să se oprească din nou.

Rowan se simte vinovat fiindcă o necăjește. Sora lui e singurul prieten pe care-l are. Și, cu siguranță, singura persoană în preajma căreia poate fi el însuși.

— Clara, ești foarte, foarte albă la față, murmură el încetșor. Până și după standardele noastre!

— Aș vrea să nu mai trăncănească lumea despre chestia asta! exclamă ea.

Și-apoi își aliniază-n minte ceva, informații pe care le descoperise prin intermediul forumurilor de pe *vegan-power.net*. Cum ar fi că

vegani trăiesc până la 89 de ani, că nu se-mbolnăvesc atât de mult de cancer ca restul lumii sau că niște femei de la Hollywood foarte sănătoase precum Alicia Silverstone și Liv Tyler și, ce-i drept, ușor somnoroasa, dar strălucitoarea Zooey Deschanel nu lasă vreun produs de origine animală să le treacă de buze. Dar ar necesita prea mult efort să rostească toate astea, așa că nu-și mai bate capul.

— Numai din cauza vremii mi se face rău, spune fata, în timp ce ultimul val de greață se atenuază ușor.

E mai, iar vara o să vină mai devreme anul ăsta, așa că poate că ea are dreptate. Rowan suferă și el. Lumina îl face sensibil, de parcă pielea i-ar fi din tifon, chiar și sub haine și sub toată loțiunea lui cu factor de protecție solară 60.

Rowan observă globul scânteietor al unei lacrimi în ochiul surorii lui, care-ar putea fi cauzat de expunerea la lumina soarelui sau de disperare, așa că hotărăște să se abțină și să nu mai înșire chestii antivegane.

— Poate c-așa-i, încuviințează el. Dar o să fie în regulă. Pe bune! Și cred c-o să-ți stea bine-n pânză de cânepă.

— Haios, ce să zic! reușește ea să-i răspundă.

Trec prin fața oficiului poștal închis, iar pe Rowan îl deprimă să vadă că graffitiul e încă acolo. ROWAN RADLEY E UN CIUDAT. Apoi vine Fantasy World, unde pirații au fost înlocuiți cu manechine îmbrăcate sumar în hăinuțe disco în culori fluorescente-n lumina zilei, sub un afiș pe care scria: *Here Comes the Sun*.

Se simt alinați când trec pe lângă Hungry Gannet, unde Rowan aruncă o privire înăuntru, spre priveliștea aducătoare de confort a vitrinei frigorifice care strălucește în camera cu lumina stinsă. Șuncile Serrano și Parma, știe el, vor fi acolo, așteptând să fie mâncate. Numai că un iz vag de usturoi îl silește să le întoarcă spatele.

— Tot ai de gând să te duci la petrecerea aia diseară? își întreabă Rowan sora, frecându-se la ochi, obosit.

— Nu știi, îi răspunde Clara, ridicând din umeri. Cred că Eve vrea să vin. O să văd cum mă simt.

— Corect, păi, ar trebui să te duci numai dacă tu...

Rowan îl remarcă pe băiatul din fața lor. E vecinul lor, Toby Felt, care se îndreaptă spre aceeași stație de autobuz. O rachetă de tenis se ițește din rucsacul lui, ca săgeata din semnul care indică sexul masculin.

E un băiat slab, cu trup ca de nevăstuică, care odată, acum mai bine de un an, a urinat pe piciorul lui Rowan după ce acesta stătuse prea mult la pîsoarul învecinat, silindu-se să facă pipi.

„Eu sunt cățelul“, a spus el atunci, cu ochi zâmbitori și reci, în timp ce își îndrepta șuvoiul auriu spre Rowan. „Tu ești felinarul.“

— Dar *tu* te simți bine? îl întreabă Clara.

— Mda, nu-i nimic.

De-acum se vede dugheana cu pește și cartofi prăjiți, cu firma ei soioasă (care înfățișează un pește mîncînd un cartof pai și rîzînd de ironia situației). Adăpostul din stația de autobuz e vizavi. Toby e deja acolo și vorbește cu Eve. Iar Eve zîmbește la ce spune el și, înainte să-și dea măcar seama ce face, Rowan se trezește că-și scarpină brațul și că-și înrăutățește de zece ori iritația. Aude rîsul lui Eve chiar când soarele galben se eliberează și se ridică deasupra acoperișurilor, iar sunetul îl ustură la fel de mult ca lumina.

Setterul roșu

Peter cară sticlele și borcanele goale pe aleea acoperită cu pietriș spre trotuar când o vede pe Lorna Felt, care tocmai se întoarce în casa ei de la numărul 19.

— Bună, Lorna! spune el. Ne vedem diseară, da?

— Oh, *da*, îi răspunde Lorna de parcă tocmai atunci și-ar fi adus aminte. Cina! Nu, n-am uitat. O să fac o sălăciță thailandeză.

Pentru Peter, Lorna Felt nu e o persoană reală, ci o colecție de idei. Se uită întotdeauna la roșul minunat de strălucitor al părului ei, la pielea ei bine întreținută și la hainele ei scumpe pseudoboeme și îi vine-n minte ideea de viață. Ideea de excitație. De ispită.

Ideea de vină. Ce oroare!

Ea îi zîmbește ademenitor, tachinându-l. Ca o reclamă la plăcere.

— Of, Nutmeg¹, *termină!* Ce te-a apucat?

Și abia în acest moment observă Peter că e însoțită de setterul ei roșu, deși acesta probabil c-a tot mărîit la el de ceva timp. Privește cum câinele se trage înapoi și încearcă, neajutorat, fără nicio speranță, să scape din zgardă.

— Ți-am mai spus doar: Peter e un om foarte draguț.

Un om foarte draguț!

În timp ce examinează colții ascuțiți ai câinelui, preistorici și fieroși prin conturul lor, simte o ușoară amețeală. Un soi de vertij care s-ar putea să aibă de-a face cu soarele ce se înalță pe cer sau cu mirosul pe care-l aduce spre el briza.

¹ În traducere, „Nueșoară“.

LIBRIS We know books
Ceva mai dulce și mai subtil decât extractul de flori de soc al parfumului ei. Ceva ce simțurile lui tocite nu prea mai pot să detecteze des.

Dar care există, la fel de real ca orice altceva.
Aroma fascinantă a sângelui ei.

Peter merge stând cât de aproape poate de gardul viu, acolo unde acesta există, pentru a profita din plin de umbra limitată pe care i-o pune la dispoziție. Încearcă să nu se gândească prea mult la ziua care-l așteaptă sau la efortul tăcut pe care va trebui să-l depună pentru a trece cu bine de această vineri practic imposibil de diferențiat de ultimele aproximativ o mie de vineri, care nu i-au mai oferit niciun strop de entuziasm de când au plecat din Londra și s-au mutat aici, pentru a renunța la vechile lor obiceiuri și la weekendurile de dezlănțuirii nebunești și sângeroase.

Este prins ca-ntr-o capcană într-un clișeu care nu-i făcut pentru el. Un bărbat de vârstă mijlocie din clasa de mijloc, cu servieta-n mână, care simte întreaga povară a gravității și moralității și a tuturor celorlalte forțe umane opresive. În apropierea străzii principale, unul dintre pacienții lui vârstnici trece pe lângă el într-un scuter pentru cei cu dizabilități. Un bătrân căruia s-ar cuveni să-i știe numele.

— Bună ziua, domnule doctor Radley, îi spune bătrânul cu un zâmbet vag. O să vin pe la dumneavoastră mai încolo.

Peter se preface că e la curent cu această informație, în timp ce se dă din calea scuterului.

— A, da! Abia aștept să ne vedem!

Minciuni! Mereu nenorocitele astea de minciuni! Același vechi și sfios ceai dansant al existenței umane!

— La revedere!

— Da, da, pe curând!

Când mai-mai c-a ajuns la cabinetul medical și merge foarte aproape de un gard viu, un camion al gunoierilor începe să înainteze încetșor pe stradă spre el. Clipește din semnalizator că e gata să facă stânga pe Orchard Lane.

Peter aruncă în treacăt o privire în sus, spre cei trei bărbați care stau pe bancheta din față a camionului. Când vede că unul dintre ei,

cel care stă spre trotuar, se holbează fix la el, Peter îi zâmbeste așa cum numai în Bishopthorpe se zâmbeste. Dar bărbatul, pe care doctorul e convins că nu-l recunoaște, se uită urât la el, cu ură.

După câțiva pași, Peter se oprește. Camionul tocmai face stânga pe Orchard Lane, când își dă seama că bărbatul acela încă se holbează la el cu ochi care par să știe cine e Peter cu adevărat. Peter clatină ușurel din cap, ca o pisoi care se scutură de apă, și pornește pe aleea îngustă care duce spre cabinetul medical.

Elaine este acolo, o vede prin ușa de sticlă, și pune în ordine dosarele unor pacienți. Împinge ușa în față, să pună-n mișcare o altă zi de vineri fără noimă.